



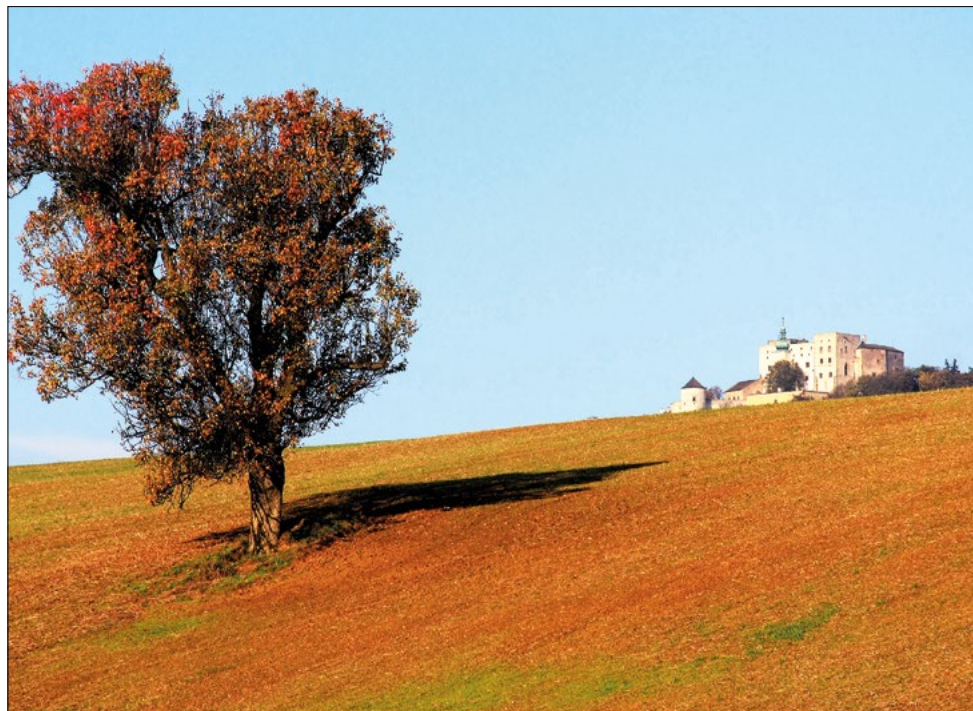
BUCHLOVSKÝ ZPRAVODAJ

ČÍSLO 11 • ROČNÍK XXII.

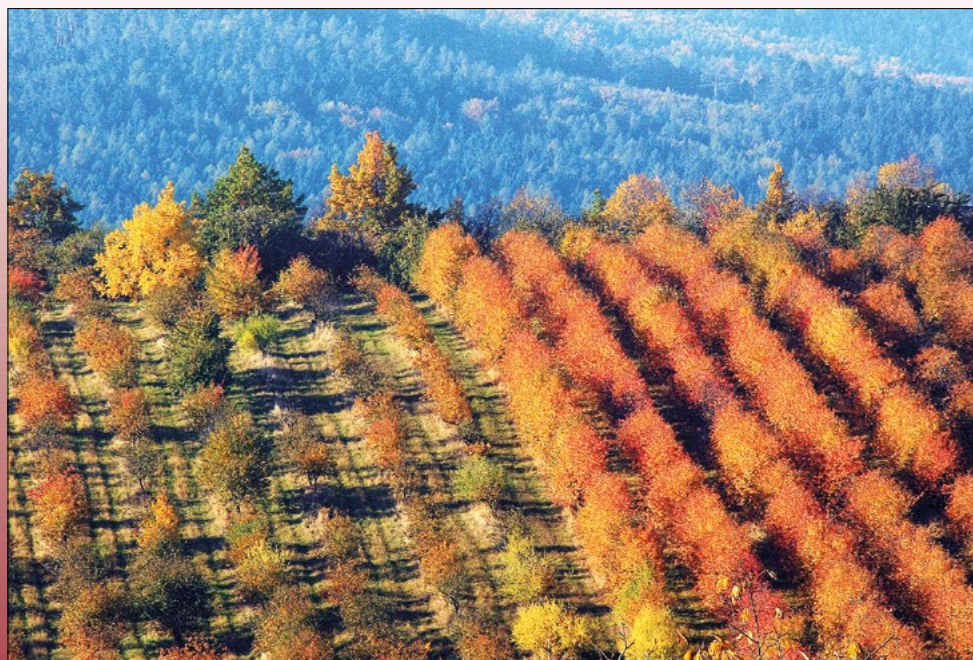
LISTOPAD 2016



Hájovna pod Buchlovem - foto Ivo Hubík



Z podzimních procházek kolem Buchlovic (foto -bž-)



Informace městyse Buchlovce

Výpis z usnesení Rady městyse Buchlovce

č. 37/2016 ze dne 1. 9. 2016

Rada městyse Buchlovce:

- posoudila a vzala na vědomí projektovou dokumentaci projekční kanceláře MIKULÍK projekty s.r.o., Uherské Hradiště akce „Chodník v ulici K Buchlovu, Buchlovce“. Rada projektovou dokumentaci předkládá pro posouzení zastupitelstvu s doporučením na vybudování prozatím první části chodníku dle projektové dokumentace,
- vzala na vědomí návrh smlouvy o právu k provedení stavby s paní XY ze Šumperka. Předmětem smlouvy je udělení souhlasu vlastníka p. č. 1089, 1090/2 a 1091 v k.ú. Buchlovce k realizaci části stavby „Chodník v ulici K Buchlovu, Buchlovce“ dle projektové dokumentace. Rada předkládá návrh Smlouvy zastupitelstvu a doporučuje její schválení,
- schválila smlouvu o zřízení věcného břemene č. OT-014330036525/002 uzavřené mezi městysem Buchlovce a E.ON Distribuce, a.s., zastoupenou E.ON Česká republika, s.r.o., pod názvem „Buchlovce, Zlínský kraj, ZZS, kabel NN“ za cenu 2.000 Kč. Předmětem smlouvy je umístění distribuční soustavy – kabel NN, kabelová skříň. Rada pověřila starostu městyse podpisem této smlouvy,
- vzala na vědomí přehled potřebných investic s uvedenými prioritami pro provoz kanalizace a čistírny odpadních vod Buchlovce od SVK, a.s., Uherské Hradiště – Sady,
- schválila rozpočtové opatření č. 11 na rok 2016. U výdajů se jedná o přesuny mezi kapitolami, celková částka výdajů je 44.992 tis. Kč. U příjmů je rozpočtové opatření ve výši + 500 tis. Daň z příjmu FO podnikatelé 30%, celkem na 42.138 tis. Kč,
- schválila navržený Pracovní řád vymezující pracovní odpovědnost zaměstnanců Městyse Buchlovce. Rada pověřila starostu ing. Jiřího Černého a místostarostu Bořka Žižlavského jeho podpisem,
- vzala na vědomí zápis z jednání sociální komise, které se konalo dne 29. 8. 2016 za přítomnosti 2 členů komise a zapisovatelky.

Výpis z usnesení Rady městyse Buchlovce

č. 38/2016 ze dne 15. 9. 2016

Rada městyse Buchlovce:

- schválila veřejnoprávní smlouvu k provádění výkonu státní správy ve věcech pozemních komunikací, uzavřenou mezi městem Uherské Hradiště a městysem Buchlovce. Předmětem smlouvy je, že orgány města Uherské Hradiště budou ve správním obvodu městyse Buchlovce vykonávat přenesenou působnost speciálního stavebního úřadu ve věcech místních komunikací za příspěvek ve výši 1.500 Kč za každou projednanou věc. Rada pověřila starostu ing. Jiřího Černého podpisem smlouvy,
- v souladu se zákonem o obcích č. 128/2000 Sb., § 39, odst. 1) souhlasila se zveřejněním záměru pronájmu části obecního pozemku p. č. 492/4 – ostatní plocha v k. ú. Buchlovce a části obecního pozemku p. č. 505/214 – ostatní plocha v k. ú. Buchlovce. Záměrem vyhovuje žadateli – RYBÁRIK, s.r.o., Buchlovce,

- v souladu se zákonem o obcích č. 128/2000 Sb., § 39, odst. 1) souhlasila se zveřejněním záměru pronájmu prostor sloužících podnikání v č. p. 237 na p. č. 36 v k. ú. Buchlovice za účelem provozování masny,
- se seznámila s nabídkou kurzu zdravotnického minima od Českého červeného kříže Uherské Hradiště a pověřila Mgr. Pavlu Večeřovou, vedoucí ČSKS Buchlovice, jeho organizací. Rada se seznámila se žádostí ředitelky Úřadu Oblastního spolku Českého červeného kříže v Uherském Hradišti Mgr. Marty Kryškové o finanční či materiální pomoc a schválila poskytnutí finančního daru ve výši 1.000 Kč,
- nedoporučila odprodej pozemku p. č. 588 o výměře 170 m² v k. ú. Buchlovice žadateli Ráj Vína s.r.o., Praha 1. Rada žádost předkládá zastupitelstvu s doporučením neprodávat zmíněný pozemek. Ten byl městysem odkoupen za účelem zřízení parkoviště. V současné době je zpracována projektová dokumentace na výstavbu parkovacích ploch,
- v souladu se zákonem o obcích č. 128/2000 Sb., § 39, odst. 1) souhlasila se zveřejněním záměru prodeje geometricky oddělených částí obecních pozemků p. č. 2053/1 – vodní plocha, p.č. 2050/1 – ostatní plocha, p. č. 2050/2 – ostatní plocha, p. č. 2049/1 ostatní plocha a p. č. 2052 – trvalý travní porost v k. ú. Buchlovice. Záměrem vyhovuje žadateli z Buchlovic. Cena bude stanovena dle znaleckého posudku, minimálně však 50 Kč/m²,
- schválila rozpočtové opatření č. 12 na rok 2016. U výdajů se jedná o navýšení o 10 tis., celková částka výdajů je 45.002 tis. Kč. U příjmů se jedná o navýšení celkem o 150 tis. Kč, celkem na 42.288 tis. Kč,
- v souladu s novelou zákona č. 250/2000Sb. – zákon č. 477/2008, schválila přijetí účelového finančního daru pro Základní školu a Mateřskou školu ve výši 10.000 Kč od Nadace Synot, Uherské Hradiště na sportovní a jiné potřebné pomůcky k pohybovým aktivitám MŠ,
- v souladu s novelou zákona č. 250/2000Sb. – zákon č. 477/2008 schválila přijetí účelového finančního daru pro Základní školu a Mateřskou školu Buchlovice ve výši 5.000 Kč od IMACO Group, Buchlovice; 1.000 Kč od NODIS interiors s.r.o., Buchlovice; 2.500 Kč od Comfis s.r.o., , Buchlovice, 1.000 Kč od Benjamin s.r.o., Buchlovice; 7.500 Kč od BD SENSORS s.r.o., Buchlovice a 3.000 Kč od Mikulík projekty s.r.o., Uherské Hradiště, celkem 20.000 Kč na školní diáře pro žáky na školní rok 2016/2017.

Kulturní kalendář listopad–prosinec 2016

19. 11.	Hodové dozvuky	Městys Buchlovice	Městys Buchlovice, tel. 572 595 120 SDH Buchlovice a hodová chasa, F. Zapletal, tel. 777 943 152
4. 12.	Rozsvěcení vánočního stromu	Náměstí Svobody	ČSKC Buchlovice Mgr. Pavla Večeřová, tel. 724 030 056

**V Buchlovicích koupím domek nebo byt.
Tel.: 603 976 867**

Odvhlhčení kostela sv. Martina



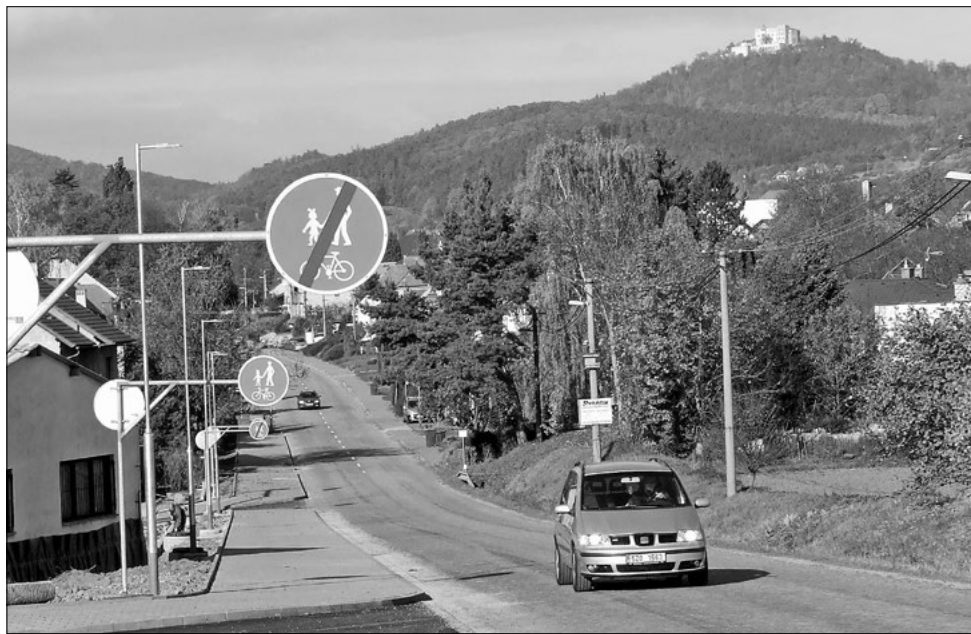
Letos neslaví náš kostel žádné jubileum, ale i tak stojí za připomenutí, že tato významná dominanta Buchlovic je zde již od doby raného Baroka. Byl dostavěn roku 1643 Milotou ze Zástřizl na místě původního gotického kostela menších rozměrů. Zpočátku to byla stavba pouze jednolodní, až v letech 1921 – 1922 byl kostel proložen příčnou lodí, projektovanou uherskohradištským architektem Dominikem Feyem.

Možná jste si v poslední době opět všimli zvýšeného pracovního ruchu v jeho okolí. V letošním roce totiž byly zahájeny práce na odvlhčení. Kolem stavby se buduje vzduchový kanál, ve kterém proudící vzduch zajistí postupné vysoušení zdiva a základových konstrukcí. Tato stavební akce probíhá za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Zlínského kraje.

Foto archiv farnosti Buchlovice



Po Hradištské ulici bezpečněji



V době uzávěrky tohoto čísla zpravodaje dokončovala firma Vodohospodářské stavby Javorník – CZ s.r.o. stezku z Louček k horní části průmyslové zóny na Křížných cestách, jejíž projektová příprava, vzhledem ke složitějším stavebním poměrům, trvala téměř tři roky. Aby trasa procházela po obecních pozemcích, stavebním pracím předcházely výkupy pozemků od několika majitelů. Stezka s projektovým názvem „Stezka Buchlovice – Křížné cesty“ má délku 671 m a její šířka činí 2,5–3 m. Je určena jak pro potřeby cyklistů, tak i pěších. Během stavebních prací, zahájených počátkem letošního měsíce června, došlo k úpravám terénu, zpevnění podkladu a vydláždění z betonových tvarovek ohraničených obrubníky.

Trasa začíná přechodovým místem přes ulici Sportovní u kříže naproti bytovky, pokračuje kolem areálu firmy Rybářík, bývalého areálu zemědělského družstva, a končí v horní části průmyslové zóny, kde se napojuje na stávající

komunikace s možností budoucího napojení směrem na Zlechov na Křížných cestách. V místech, kde prochází nad bývalým příkopem, je vybudována nová kanalizace pro odtok vody ze stezky a sousední krajské silnice. Trasu přetíná pět vjezdů do prostor průmyslové zóny a je po celé délce osvětlena LED osvětlením na stožárech včetně přechodových míst. Stejně tak je osazena dopravním značením. V této souvislosti byla posunuta dopravní tabule „Buchlovice“, označující začátek obce, naproti vjezdu do bývalého areálu zemědělského družstva, čímž je nutné snížit rychlost na max. 50 km/hod. i v místech, která byla donedávna již „mimo obec“.

Cena díla se zpracováním projektové dokumentace činí 8,254.067 Kč vč. DPH. Městy Buchlovice má příslibenou finanční dotaci na stezku ze Státního fondu dopravní infrastruktury ve výši max. 85 % z ustatelných nákladů.

(-bž-)



Tři pamětihodnosti září novotou

V prázdninovém čísle zpravodaje jsme vás informovali o přípravě rekonstrukce tří drobných neregistrovaných památek v Buchlovicích, patřících do majetku městyse, které již několik let čekaly na svou opravu. Na základě výsledků výběrového řízení se ujal rekonstrukčních prací vlčnovský kameník Petr Blaha, který má velké zkušenosti s opravami pískovcových památek.

Na prvním místě se dočkal opravy mariánský sloup na náměstí, jenž je společným dílem sochaře Leopolda Dohnala a kameníka Antonína Konečného z roku 1892. Na sloupu byly mj. vyměněny chybějící a poškozené části jak samotného sousoší, tak několikadílného podstavce, opraveny nápisy a zafixován povrch.

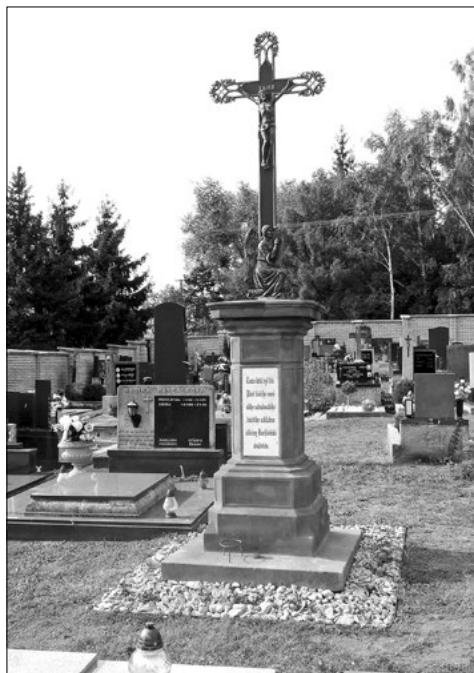
Zároveň byl opraven i kříž v horní části hřbitova, postavený nákladem buchlovické záložny v roce 1879. Vedle výměny vápencové nápisové desky došlo na rekonstrukci jeho litinového závěru, povrchovou penetraci a úpravu okolí vysypáním drobného kameniva a vysázením květin zahradičí Alenou Machulovou.

Oprava třetí pamětihodnosti – pozdně barokního kříže ve Starých horách z roku 1784 – proběhla po jeho převezení do kamenické dílny. Na členěném podstavci byly doplněny chybějící a poškozené části a jeho povrch vyčištěn a zafixován. Kovová plastika kříže z dílny sochaře Otmara Olivy byla očištěna a upraveno bezprostřední okolí.

Cena rekonstrukce uvedených pamětihodností činí 386.178 Kč vč. DPH. Městys Buchlovice má v této souvislosti příslibenou finanční dotaci z Ministerstva zemědělství ČR, z dotačního programu č. 16 – Udržování a obnova kulturního dědictví venkova pro rok 2016, projektu Obnova drobných sakrálních památek v Buchlovicích.

(-bž-)





Buchlovce pomáhají popáté!

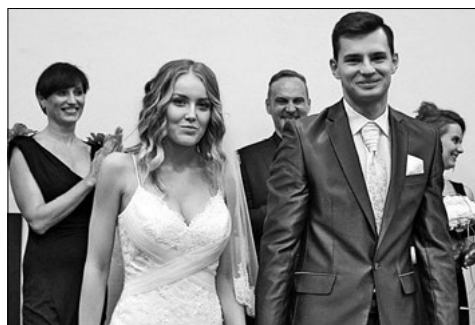


Letos již podruhé se konala v rámci charitativního projektu „Buchlovce pomáhají“ módní přehlídka. Sál Československého kulturního centra se zcela zaplnil v neděli 23. října odpoledne. Hned v úvodu velmi příjemně všechny návštěvníky naladila Dominika Marková svým krásným baletním vystoupením a celé obecenstvo ztichlo také na začátku druhé půle, kdy vystoupila další tři děvčata s baletem na hudbu Stabat Mater. Ve dvou blocích předvedla svůj um v oblékání žen všech typů postav paní Svatava Kubešová, majitelka módního studia Charis a patronka letošního ročníku „Buchlovce pomáhají“, za což si na závěr vysloužila velký aplaus. V přestávce si mohli návštěvníci vybrat ze široké nabídky dobrot napečených pro charitativní počin Misijní koláč. Díky tomu všemu mohlo Misijní klubko Buchlovce odeslat na pomoc chudým dětem celkovou částku 25 541 korun, ke které dopomohla svými pěti tisíci i paní Svatava Kubešová.

Za všechny, kterým tyto finance pomohou, všem velký dík!

-pav-, Foto Zdeněk Skalička





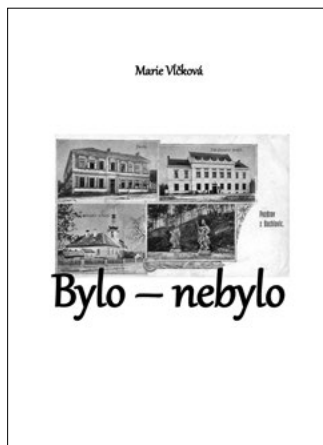
Vážení čtenáři Buchlovského zpravodaje,

již několikrát jsem svými články, kde vzpomínám na léta prožitá na Záložně v Buchlovicích i na jiné zážitky z mého života, přispěla do Buchlovského zpravodaje. Na přání některých mých přátel nyní vyšla knížečka těchto mých vzpomínek.

Proč píší o hotelu Záložna?

Můj tatínek Josef Skrášek s maminkou si v roce 1926 po složení tehdy hodně vysoké vypůjčené kauce 10 000 Kč pronajali od Občanské záložny v Buchlovicích č. p. 8 restauraci. Tatínek pracoval od svých 13 let v Břeclavi v hotelu. Vyučil se číšníkem a maminka kuchařkou v Uh. Hradišti v hotelu Zelený strom na Mariánském náměstí, kde byl dědeček hostinským. Za rok před Vánoce mi rodičové první dceru Marii, za dva roky druhou Dagmar Evu, moji sestřičku. Záložna jako restaurace by byla v dnešní době naprosto nevyhovující. Elektrina se zaváděla až v roce 1930, vodu jsme si zavedli až po válce ze vzdálené studny. Topilo se dřevem a uhlím – čili práce bylo moc od rána do noci.

Hotel Záložna byl všestranně společenský dům. V přízemí byla Občanská záložna, restaurace a byt pro hostinského. V poschodí sál s krásnou výzdobou nad jevištěm – Libušina věštba Prahy. Sál byl všestranně využíván. Ve středu, v sobotu a dvakrát v neděli se promítaly filmy. Provozovatelem byl TJ Sokol Buchlovice, který sál využíval ke cvičení žáků, dorostu, žen i mužů.



Všichni cvičitelé pracovali zdarma. Sokolská obec byla velká a měla hodně mužů zdatných při cvičení na náradí – hrazda, bradla atd. Život v takovém prostředí byl pestrý, ale uživit rodinu bylo velmi těžké. ... Tolik z Úvodu knížečky.

Knížečku můžete zakoupit v TIC Buchlovice nebo u Pavly Večeřové.

Vaše Marie Vlčková

Kalendář Buchlovic na rok 2017 v prodeji na TIC Buchlovice



Jubilanti Děcka z Buchlovic, Folklorní studio Buchlovce a CM Rubáš slaví výstavou

V pátek 21. října 2016 byla v Galerii na půdě Muzea Podhradí Buchlovce vernisáží otevřena výstava historie trojlístku významných buchlovických jubilatů. Nejstarším z nich byl paradoxně soubor s aktuálně nejnižším věkovým průměrem – Děcka z Buchlovic. Tento dětský soubor letos krásným celovečerním pořadem oslavil své již čtyřicáté narozeniny. Druhým jubileantem bylo Folklorní studio Buchlovce. To obohacuje kulturní a společenský život v Buchlovicích již přes 25 let. I oni v dubnu letošního roku oslavili své jubileum společně s desetiletou cimbálovou muzikou Rubáš – nejmladším oslavencem celovečerním programem, o kterém se mluvilo ještě v září!

Na vernisáži vystoupily nejen všechny tři jmenované soubory, ale i jiní, kteří měli k jejich historii co říci. V závěru pak Folklorní studio společně s cimbálovou muzikou Rubáš pokřtili novou publikaci s doprovodným CD Písně a tance z Buchlovic, která by neměla chybět v žádné knihovně pořádného Buchlovjana. Tento zpěvník FS předalo všem, kteří by jej mohli a měli potřebovat – Městysu Buchlovce jako zdroj úvodních písní k hlášení místního rozhlasu, ZŠ a MŠ Buchlovce a souborům Děcka z Buchlovic a Buchlovjánek, aby všechny buchlovické děti znaly „ty naše“ písničky, hodové chasy, aby zpívaly i ty starší hodové písně, a sponzorům a podporovatelům jako poděkování za dosavadní spolupráci. Jako jedna z kmotrů „zpěvníku“ mu přeji co nejvíce pochval a co nejméně kritiky!

Výstava potrvá do poloviny března 2017. Určitě stojí za to ji navštívit!

-pav-







Foto: Z. Skalička

Trh v podhradí obrazem

Foto: Bořek Žižlavský











1916–2016

100 let úředně schváleného včelařského spolku v Buchlovicích

LETOS PO SEZÓNĚ

Letošní včelařské žně, dá-li se tomu tak říct, máme za sebou. Trefit se do nálad přírody se tento rok nepovedlo každému, tak někdo si pochvaluje více, někdo méně.

Nicméně nastalo období příprav na sezónu novou - období, které se nejčastěji dá srovnat se včelařskou stolařinou, řezáním, stloukáním, natíráním. Vyrobit nové nebo zregenerovat ty stávající úly rovněž vyžaduje kus zodpovědného přístupu včelaře.

Ale nejsou úly jako úly. Ty, o kterých budu dále pokračovat v psaní, si nyní v tuto roční dobu zaslouží větší pozornost. Tak počtete, možná Vás, včelaře, nevčelaře i včelařky inspirují.

Včelí úlky s rumem

Ze surovin – 200g mletých piškotů, 70g hery, 3 lžic rumu, 160g moučkového cukru, 3 lžic mléka, 20g kakaa, 1 bílku, 1/4 vanilkového cukru zpracujeme hmotu a necháme 3-4 dny odležet. Formičky vysypeme moučkovým cukrem a plníme.



Náplň od Dr. Oetkera – uděláme vaječný likér a dle návodu na obalu. Na konec přilepíme celý piškot.

Babiččiny ořechové úlky

Potřebujeme – 200g vlašských ořechů, 200g moučkového cukru, 1 bílek, trochu rumu, marmeláda, máslový krém, linecká kolečka (piškoty).



Ze všech surovin vytvoříme hmotu, pokud jsme dali hodně rumu, přidáme trochu ořechů, když nemáme, přidáme piškotové drobečky.

Necháme chvíli odstát, pak tvoříme kuličky, které obalíme v cukru a tvoříme úlky.

Po zaschnutí dáme do úlku trochu kvalitní marmelády a cukrářkou špičkou naneseeme kávový máslový krém a přilepíme k lineckému kolečku. Kávový krém - do základního máslového krému přidáme trochu jemně mleté kávy.

Tip – úlky můžeme naplnit libovolným oblíbeným krémem nebo marmeládou, vždy nám po nakousnutí připomenou, že ze včelích úlů je jen dobrota J.

Dobrou chuť.

Po receptech se ohlédl **Miroslav Smatana**
zdroj – www.toprecepty.cz



Historický spolek na cestách

Spolek podporovatelů historie Buchlovic s Expedicí Chříby a Historickou společností Starý Velehrad uspořádal v sobotu 15. října výlet do nedalekých zajímavých míst pod Ždánickým lesem.

První naší zastávkou byly Ždánice s proslulým Vrbasovým muzeem, umístěným v přízemí ždánického zámku. Jak název napovídá, jeho zakladatelem byl známý vlastivědný pracovník, nadučitel, badatel, sběratel, publicista a spisovatel Jakub Vrbas (1858–1952), autor cenných publikací *Dějiny městečka Ždánic* (1898), *Ždánsko* (1930) a *Z dějin Žarošic* (1940).

Vrbasovo muzeum je už na první pohled muzeem klasickým. Na rozdíl od jiných muzeí s nákladnými audio a video technickými doplňky a s pouhými kopiemi dokumentů nalepených na moderních panelech, zde spatříte velké množství skutečných originálních předmětů. O to větší pak čeká návštěvníka prožitek a člověk se kolikrát nemůže ani odtrhnout

od exponátů, jež jsou navíc dodnes plně funkční, jak je tomu právě tady.

Městské muzeum nabízí ke zhlédnutí, jak se dočítáme v jeho drobném propagačním materiálu, „například zajímavé památky na generála Loudona, předměty s napoleonskou tematikou nebo původní vybavení zámeckých interiérů. Vyhledávanými exponáty jsou pohyblivé modely vodních a větrných mlýnů, parních strojů, středověké vesnice nebo originální věžních hodin. Expozici doplňují sbírky přírodního bohatství regionu, lidové tvořivosti a archeologických nálezů.“ Vedle stálé výstavy jsou k vidění i expozice krátkodobé. Tou současnou je výstava, která nás přivádí do interiérů starých chalup kyjovského regionu před desítkami let. „Kdo nenavštívil Vrbasovo muzeum, nebyl ve Ždánicích!“ dodává nakonec zmíněný propagační materiál, a myslím, že má pravdu. Téměř jeden a půl hodiny se nám v muzeu věnovala paní Monika Jandorová, která nám





jeho historii a předměty přiblížila zajímavým a zasvěceným výkladem.

Stejně lákavá byla i podzimní procházka ždánickým zámeckým parkem se vzácnými dřevinami a psím hřbitovem z časů někdejších majitelů velkostatku.

Po prohlídce Žďanic, kde právě probíhaly krojované slovácké hody, jsme se přesunuli do blízkých Žarošic, známých svým poutním kostelem a slavnými poutěmi, na nichž se dodnes scházejí lidé ze širokého okolí. Hlavním cílem bylo ale obecní muzeum, v němž nás přivítal nadšený muzejní správce a opatrovatel sbírek pan Roman Muroň se svou přítelkyní, a nakonec nám nabídli výtečné domácí buchty, upečené ve starém muzejním kachlovém „šporáku“. Ty chutnaly! Voněly stejně krásně a lákavě jako přinesená horká káva servírovaná na velkém stole muzejního komunikačního centra, v němž se místní schází několikrát za rok ke společným příležitostným akcím.

Žarošicko bylo v minulosti obydleno snad

od nejstarších dob lidské civilizace. V jeho okolí se nachází více archeologických lokalit. V této souvislosti zhlédnete v muzeu bohatou kolekci nalezených artefaktů vyrobených z keramiky, kovu a kostí vč. rekonstrukcí pravěkých nádob na obilí a další potřebu. Následuje expozice dokládající bývalý život na vesnici a historie zaniklého poutního místa s kostelem a klášterní rezidencí v lokalitě Silničná, jež bylo zrušeno při reformách císaře Josefa II. a následně úplně rozebráno na stavební materiál.

Komunitní centrum v současnosti nabízí výstavu obrazů a grafiky „Tři generace ze slováckých Strážovic“ malíře Ladislava Schovance a výtvarnic Sárý Urbanové a Kláry Válkové.

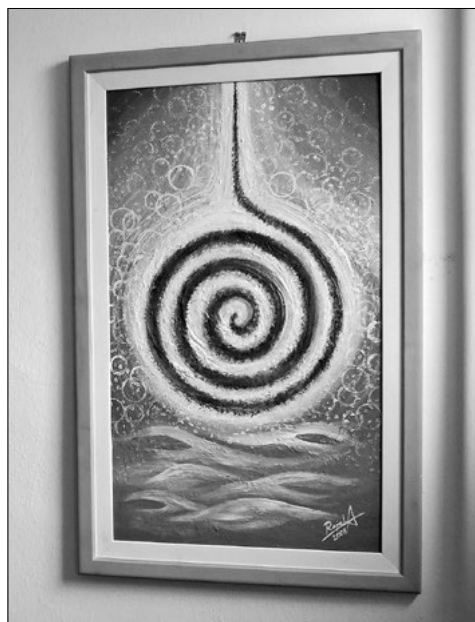
Poslední naší zastávkou dne se staly sousední Uhřice s prohlídkou tamního gotického hřbitovního kostela, který zůstal prakticky ušetřen tendenčních barokních přestaveb, jež spouště podobných památek v našem kraji odebraly jejich původní podobu a kus dobového genia loci.

Text a foto Bořek Žižlavský





Paní Jana Juříková, majitelka kosmetického salonu, který provozuje již 15. rokem v buchlovickém Domě služeb, oslavila toto půlkulaté výročí 14. října dnem otevřených dveří pro veřejnost. Jako dárek připravila všem příchodím malé překvapení v podobě výstavy léčivých obrazů malířky a výtvarnice Jany Rajecké. Na fotografii vidíte zleva majitelku kosmetického salonu Janu Juříkovou a malířku Janu Rajeckou. (-bž-)





Záříjový den plný balonů nafotil na buchlovické obloze Eduard Piaček.



Před 130 lety se narodil Arnošt Hrabal

Dne 4. prosince letošního roku uplyne již sto třicet let od narození významného buchlovického rodáka, umělce a kněze Arnošta Hrabala.

V myslích pamětníků zůstává Hrabal jako rozvázný a klidný muž, kněz, jenž svým osobitým přístupem ke každodennímu kostelnímu kázání polidšťoval odvěká církevní dogmata, která co nejvíce přibližoval svým posluchačům. Nikdy v nich nezapomněl na rodný kraj, kousek okolní přírody - kvetoucí diviznu, zpívajícího ptáčka, siluetu Buchlova s Barborkou. Nabádal k vděku a pozornosti k rodičům, přátelům, hlásal lidskou pokoru – protiklad povýšenectví, chamtivosti a hlouposti. Jeho odkaz, procházející jeho tvorbou, konáním a dochovanými texty v jeho denících, je neustále živý a, ať chceme nebo nechceme, právě i v současnosti aktuální.

Arnošt Hrabal zemřel 30. prosince 1969 před 47 lety. Odešel umělec, který v celoživotním grafickém díle proslavil především jesenickou a buchlovickou krajinu nejen u nás, ale i v cizině. Zemřel ve věku 83 let, v symbolickém klidu vánočních dní v očekávání příchodu nového roku. Odešel starý pán v klobouku a s hůlkou, jak si ho z raného dětství matně pamatují, posedávající v nerušených partiích zámecké zahrady, radující se z okolních stromů, a vůbec – ze života.

Arnošta Hrabala si připomeneme několika úryvky z korespondence, adresované příteli, knězi Janu Lebedovi, které byly uveřejněny v bibliofilské publikaci „Jan Lebeda – Arnošt Hrabal“, vydané v roce 1966 k Hrabalovým 80. narozeninám.

„Moje kolébka stála pod hradem Buchlovem. Zde jsem spatřil světlo světa i nebes L.P. 4.12.1886. Zde jsem prožil své dětství. Nic na světě nemělo na mne tak směrodatný vliv, jako krásný Boží svět pod Buchlovem a později Jeseníky. Hrad a zámek, lesy a panský park s mohutnými stromy a nádhernými pávy, lidové staré písně a venkovská muzika dobrých hudebníků, kostelní chorály, které s láskou a svým zvláštním způsobem na varhany doprovázel můj strýc Lukáš, velká stará bible mého strýce Jana, mystika církevního roku, poutě na Barborku a Velehrad, procházky s mým otcem, listonošem přes Buchlov a nekonečné lesy na Stupavu mi učarovaly navždy. Dávno jsem si uvědomil: Zdravým kořenem umění je



P. Arnošt Hrabal

vlast a svět, zdravá národní a katolická tradice...“ (1937)

„Sidlím od neděle na starém hradě Buchlově - ve světnici, kde bydlel český botanik a nestor pražské univerzity dr.Bedřich hr.Berchtold a historik Pluskal. Hrabě Berchtold mne sem poslal, abych se zde zotavil. Sluním se na baště a dívám se



Arnošt Hrabal: Chordál (1925)

do nedozírných lesů. Studuji opevnění a obdivuji tehdejší hradby. Ale nade vše jsou lesy a partie hradu. Řekl jsem panu hraběti, že mi dal modré z nebe.“ (1938)

„Miluji les, jako by ho stvořil Pán Bůh, les, kde nezasáhla lidská ruka, les bez lidské kultury, bez šablony a lineární uniformity – les Boží, - les, kam lidská noha nevzkročí, který je pro člověka bez užtku, ale pro mě plný rozmanitého života – rajská příroda. Zde je strom tím, čím je – znamením, symbolem lidského života.“ (1941)

„Často chodím do Tupes k Úředníčkovi na besedu a vždy si odnesu nějaký talíř, džbán. Máme v kuchyni všechny talíře od něho, samé pestré barvy, působí radostným dojmem. Dali jsme dohromady: jídlo s poesíí, jak to kdysi bývalo. A je to naše. Starého Úředníčka mám ze srdce rád. Poctivý chlap. Onehdy byl u něho nějaký Kaňovský, chlap z dědiny. Vyprávěl různé příběhy ze světové války. Jaká radost ho poslouchat, takového člověka – mluví jadrně, vtipně, jako

rozený básník. To inteligent neumí: mluví bez jiskry, fádně. Ale tento chlapík je kouzelník řeči, má dar jazyka od Pána Boha.“ (1942)

„U nás na zahrádce kvete manlinka stará, ale je obsypána květy – a včelkami. Má štěstí, že ji chrání zeď, na níž se slunce opírá, jinak by chuderka trpěla v noci chladem ...“ (1950)

„Čtu žalmy a pokusil jsem se některé vyjádřit tužkou. Písmo svaté – to je mluva monumentální, která učí i výtvarníka kreslit, vyjadřovat se v tomto mohutném slohu. To je škola, akademie umění. Tam se mluví názorně, skutečně realisticky, aby tomu každý rozuměl. Jako Otčenáš. To je architektura slova, mluvy, řeči, jednoduše, realisticky, názorně, mohutně, jak malovali a stavěli, psali mistři gotiky. Je nutné se vrátit k této tradici, která se zrodila ze Života, z Věčnosti – proto je živá, žije. Co nemá znamení Věčnosti, umírá.“ (1953)

Dokončení příště.

Připravil -bž-



Staré fotografie jsou tentokrát z alba paní Květoslavy Kučíkové. Na první z nich vidíte již dávno neexistující Juříkovu chalupu na Trnávkách. Na druhé fotografii z roku 1953 jsou tři generace rodin na Trnávkách – Jáchymkova, Kopáčkova a Mikulova.



Zdenka Maršálková vypráví

Tarantrála

V letošním roce uplynulo 150 let od prusko-rakouské války. Tehdy v létě ležela pruská posádka téměř v každé chalupě.

U Černíků v Příční ulici byl ubytován mladý pruský poručík a jeho sluha Polák se slovanským jménem Vojtěch. Tento Vojta dostal za úkol mimo opatrování svého nadřízeného každé ráno zajistit nástup jednotky k převzetí rozkazů na následující den. Vojta si sehnal kus plechu s dírkou a kovovou trubku. Plech zavěsil na dvoře na ořech a trubkou do ní třískal. Ostré zvuky se rozléhaly po okolí a ve chvílce byla jednotka nastoupena, aby převzala rozkazy. Tomuto zařízení na přivolávání mužstva říkali „tarantrála“.

Jedno ráno však bylo ticho. Tarantrála zmizela ze stromu. „Kde máš tarantrálu?“ zařval lajtnant na Vojtu. Ten se ale ohradil: „Přišla kráva, nabrala tarantrálu na rohy a zmizela.“ Nedalo se nic dělat. Vojta musel jít s mladým hospodářem krávu hledat. Za chvíli ji našli v humně. Vzal plech a trubka ležela kousek od něj. Za chvíli se opět rozezněly ostré zvuky. Jednotka nastoupila a převzala rozkazy, které musela do puntíku splnit.

Podzimní vzpomínka z dětství

Tato vzpomínka se váže k někdejší obecné škole u kostela, v čase přechodu podzimu na zimu. Ve třídě hřeje velká litinová rozpálená kamna, do kterých jsme o přestávkách házeli polínka. Před kamny několik řad s kalamáři naplněnými inkoustem. Ve třídě bylo příjemné teplo a za okny se ukazoval první mrazík. Tehdy jsme se s panem učitelem naučili básničku Josefa Václava Sládka, kterou vám nabízím:



Děti v buchlovické škole roku 1944

Podzim – zima

*Zlaté listí stromů opadává,
od jíní jsou luka šedivá,
vlaštovička už nám sbodem dává,
od hor dýchá zima mrazivá.*

*Veselé však budou naše chatky,
až kolem nich sněhu navane,
u kamen zavrčí kolovrátky,
zabělá se peří sedrané.*

*Usmívat se bude hospodyně,
z pece budou zpívat jablčka*

*dětem o kašpárku, meluzíně,
vypravovat bude babička.*

*Otevrou se dveře,
s košatinou Mikuláš přinese ovoce.
Potom přijde Lucka s hrachovinou
a co mžik tu budou Vánoce.*

*Proto sbodem vlaštovičko milá,
než ty svoje krásné pohádky
vypoví nám všechny zima bílá,
s jarem tady budeš nazpátky.*

Tuto básničku si pamatuji dodnes. Jasně nám osvětlí život našich praprarodičů v tomto období. Dnes nežijeme v chatkách, ale v moderních domech a v panelácích. Dnes už u kamen nevrčí kolovrátky a nebělá se sedrané peří. Ani babičky svým vnoučatům nevyprávějí o kašpárkovi a meluzíně, všichni se dívají na televizi nebo do počítačů.

Zlaté listí ale našťástí opadává stále a louky bývají od mrazu šedivé a od hor dýchá zima. Mikuláš stále ještě dětem naděluje a Vánoce jsou tu od adventu v mžiku. S vlaštovičkami se také každým rokem rozloučíme a na jejich přilet se opět těšíme...

Výročí

Byl podzimní den a mlha v krajině působila jako přírodní záclona. Moje cesta směřovala do Vídně, kdysi hlavního města rakousko-uherské monarchie. Sem patřilo po dlouhá léta také království české. Přišel osudový atentát v Sarajevu a v roce 1914 vypukla první světová válka. Rázem bylo všechno jinak. Muži narukovali z pokojného domova na frontu a ženy musely zastat doma úplně všechno. Po skončení války se hodně mužů do svých domovů nevrátilo a jejich jména byla uvedena na pomnících padlých. Monarchie se rozpadla a zrodila se mladá Československá republika. To všechno je v učebnicích dějepisu.

Po mnoho let byl v čele monarchie císař. Hodně generací nikoho jiného ani nepamatovalo. Zrodila se legenda a nikoho ani nenapadlo, že i císař může jednou zemřít. A přece se tak stalo před sto lety 21. 11. 1916, kdy František Josef

I. opustil svět i svoji monarchii v požehnaném věku 86 let.

Navštívil jsem část Vídně zvanou Hietzing a následně císařské letní sídlo zámek Šenbrunn. Právě zde trávil císař poslední dny svého života. Knihkupci nabízeli spoustu knih s císařem a všude bylo také hodně suvenýrů, připomínající jeho osobnost. V tiráži jsem četl názvy jako „Náš císař“ a nebo „Věčný císař“. Každý chtěl vydělat. Ne jinak to měli obchodníci za časů monarchie. Také chtěli všichni vydělat. Procházel jsem se po rozlehlém zámeckém parku a užíval si barvy podzimu.

Pojednou jsem již z dálky viděl obrysy známé postavy a záhy se z podzimních barev a z mlhové záclony objevil císař. Nebyl jako kdysi ve vojenské uniformě, ale v civilu. Ve fraku. Uzávěrka fotoaparátu rázem nešla zmáčknout a slunce bylo jakoby ve zvláštní tajemné mlze.

Slušně jsem německy pozdravil a od něho se ozvalo: „Zdravím jich, pane Hamada, vidím, že přijeli do Vídně na moje výročí.“ Hodně mě zatrnulo. Zase jsem se snažil mojí lámanou němčinou, ale císař mě zarazil. „Na mne mohou mluvit česky, vždyť sem přece byl 68 roků jejich císařem i králem a český jazyk mě není cizí. Odkud až přijeli, z daleka?“ „Z Moravy, vaše veličenstvo, z Moravy.“ „Ano, ano, země české a moravské. Ba právě na Moravě v Olomouci jsem byl korunován císařem a to mě bylo teprve 18 roků a svět se mně tehdy úplně změnil. Znáš Moravu, dobře ji znám. Jezdil jsem tam i na vojenské manévry do Bystřice pod Hostýnem a ve městě Kroměříži jsem se setkal já i císařovna s ruským carem. Bylo to v srpnu roku 1885. Pane Hamada, a co ti jejich přátelé, co s nimi byli kdysi ve Vídni? Stále trvá přátelství?“ „Veličenstvo, vy si snad pamatujete všechno.“ „Všechno ne, ale moje paměť je známá jako sloní a velmi dobrá.“ „No, veličenstvo, přátelství trvá, ale nějak to pořád skřípe!“ „Ale bodejť by to neskrípalo. Vždyť je nechají žít tak, jak chtějí a ne že do nich pořád kérijou, co mají a nemají, aby byli takoví, jako by jich oni chtěli. Vezmou si, že i já jsem musel brát císařovnu takovou, jaká byla. Ty její strašné odtučňovací kúry, fuj! To její věčné cestování po světě, kdy se na mém císařském dvoře skoro ani neohrála. Ty její rozmary. A vše jsem té ženě tolik povoloval, protože jsem ji až do její smrti miloval, jako nikoho na světě. Vědí? Však si o tom něco jistě přečetli. Dají přece přátelům svobodu jejich rozhodování a ne, že do nich budou stále klavírovat. K ničemu to nebylo a ani nebude.“

„Vy snad..., veličenstvo, víte všechno!?“ „Všechno jistě nevím, nejsem přece Nejvyšší, ale vím toho dost. A jak přijeli do Vídně, železnici?“ „Ne veličenstvo, automobilem a ten tedy jel, to vám byla krása!“ „Ale nepovídají. Tyto stroje jsem neměl vůbec rád a vždy jsem dal přednost raději svým koníkům. Proč nejeli raději povozem a v klidu?“ „Veličenstvo, vždyť sem do Vídně by povoz ani nemohl jet a jel by velice dlouho.“ „No tak by jeli dva dny a přepřahali by třeba i dvakrát. Však nemusí být ve Vídni

za dvě hodiny. Kam pořád a proč tak spěchají?“ „Vaše veličenstvo má jistě pravdu, ale...“ „Ale jaké je zde ale, vždyť je to vše úplně jasné a jednoduché.“ „Veličenstvo, vždyť od vašeho skonu uplynulo již sto roků a svět se změnil, mnoho se změnil a my stále někam spěcháme a vlastně, ani nevíme proč.“



„Vědí, pane Hamada, my to všechno víme, doba šla dopředu, ale přátelství a kamarádství je snad přeci jen stejné, jako tomu bylo i za starých časů. Oni ať si váží přátelství, přátel a kamarádů a nesnaží se je předělávat k obrazu svému. Pokud by toho tak chtěli, pak o ně zajistě přijdou. Tak toho bylo i za monarchie a dobří přátelé byli i tehdy velkým pokladem.“ „Veličenstvo, vy jste moudrý muž. Veličenstvo, veličenstvo...?!“

Náhle byl přízrak pryč a po parku chodili jen havrani, kteří hledali u kolemjdoucích něco k snědku. Vysvitlo sluníčko. Podíval jsem se na okázalost císařského sídla a uvědomil si, že mám dobré světlo. Na fotoaparátu již jde stisknout spoušť! Uzávěrka cvakla a zámek byl uvnitř té kouzelné skříňky. Jako za starých časů! Došlo mě, že za těch sto roků se některé věci skutečně nezměnily. Přátelství je stále jeden z největších pokladů, láska je pořád mocná čarodějka v každém věku a peníze mění lidi. Posadil jsem se na lavičku a dal se do přemýšlení, co se vlastně u lidí za těch sto let změnilo. Záhy jsem vstal, vzal fotoaparát a prodlíral se mezi davy Japonců, Číňanů, Vietnamců, Rakušáků, Němců, Poláků, Italů, Maďarů, Rusů i Čechů, kteří se i po sto letech přišli poklonit památce císaře pána. **Vladimír Procházka**

Z expozice Muzea Podhradí

Příběhy předmětů Muzea Podhradí Buchlovce

Vážení čtenáři, věříme, že vás podrobnější informace o specialitách našeho muzea zaujmou, a že je budete chtít shlédnout na vlastní oči. Byli bychom potěšeni, budete-li na tyto sloupečky reagovat svými připomínkami, doplněním našich poznatků, radami apod.

Těšíme se na další spolupráci s Vámi, protože Muzeum Podhradí Buchlovce chce být také připomínkou osudů Vašich rodin a zásobárnou vědění pro Vaše děti a vnoučata.

Decimálky – nerovnoramenné váhy

V době existence říše římské už existovaly váhy na jednom rameni opatřené stupnicí, po které se pohybovalo závažím (běhounem). Těmto vahám se říká přezmen. Některé tyto římské váhy měly několik ok pro zavěšení a několik stupnic, byly to tedy váhy několikarozsahové. Šlo o velký pokrok, protože bylo možno používat jedny váhy ve velkém rozsahu vážení a pouze s jedním závažím.

Další změna přišla až v roce 1669, kdy člen francouzské akademie věd profesor Gilles Personne de Roberval vynalezl tzv. rovnoběžníkové balanční váhy. Tato konstrukce se později velmi rozšířila a (po úpravě váhařem Bérangérem v roce 1847) se používala ještě po II. světové válce. Běžně se jim říkalo pákové. Měly opět dvě misky a opět se musely zdlouhavě vyvažovat. Měly však už jazýčky a byly poměrně přesné.



Důležitým vynálezem byly váhy desetinné, decimální (decimálka). V roce 1820 je sestrojil štrasburský váhař Quitenz. Byly pro větší hmotnosti (typicky pytle s obilím), byly „zpřevodované“ v poměru 1 : 10, takže k vyvažování stačila závaží 10× menší (na padesátikilový pytel stačilo závaží 5 kg).

Přibližně v polovině 19. století byl oživen princip římských přezmenů a přišly do módy opět běhounové váhy. Tentokrát však byly konstruovány jako stacionární, nejčastěji jako stolní (kuchyňské) nebo osobní (u lékaře). Hmotnost se tu opět nastavovala posouváním závaží, ale stupnice byly dvě, hrubá a jemná.

Poslední konstrukcí využívající pák byly váhy fungující na sklonném principu. Tyto rychlováhy se začaly vyrábět na začátku 20. století. Jejich výhoda byla v tom, že stačilo břemeno pouze položit na misku a váhy samy po vychýlení sklonného vahadla ukázaly na stupnici hmotnost. Jsou to dodnes klasické váhy stále ještě používané v mnoha obchodech a v průmyslu.

Také nerovnoramenné váhy pracují na principu dvouramenné páky, jenže délky obou ramen jsou různé. Toho lze využít dvojím způsobem: Délky obou ramen mohou být v pevném poměru, například 1:10. V tomto případě bude ve vztahu (1) platit: $l_1 = 10 \cdot l_2$. Váha bude v rovnováze, když bude hmotnost závaží rovna jedné desetíně hmotnosti váženého zboží. Tak jsou konstruovány tzv. decimálky, váhy na objemné zboží, například v pytlích (obilí, brambory, uhlí atd.). Výhoda je v tom, že závaží nemusí být tak těžká a velká. U decimálek je

kromě toho miska na zboží umístěna nízko, aby se na ni zboží snáze nakládalo. Na podobném principu, avšak s větším poměrem délky ramen páky, pracovaly i nejstarší typy tzv. mostových vah pro vážení povozů s nákladem, které můžeme ještě dnes vidět opuštěné na malých nádražích.

Délka jednoho z ramen může být proměnná; tak pracují tzv. přezmeny. V tomto případě stačí jediné závaží, které se posouvá po delším rameni páky tak dlouho, až je váha v rovnováze. Pro hmotnost váženého zboží pak platí vztah (1), jenže hodnoty F_1 a l_2 jsou konstantní, takže platí: $F_2 = k \cdot l_1$. Na rameni může být nanesena lineární stupnice hmotností, resp. vah. U osobních vah se užívá kombinace dvou posuvných závaží (např. o hmotnosti 1 kg a 100 g) na dvou paralelních ramenech, což umožňuje přesnější odečítání.

Hrábě na pohrabky



Strniště se pohrabalo pohrabáčem, jak se u nás říká – hráběmi na pohrabky. Dříve to byl dřevěný pohrabáč asi 1,5 m široký s mnoha zuby,

něco jako velké hrábě, se dvěma rukama a většinou vzrostlejší děti je tahaly za sebou, a tak sbíraly ulomené klásky obilí. Později se už používal kovový pohrabáč s ocelovými zuby. Ten byl lehčí a lépe se s ním pracovalo. Větší hospodáři měli pohrabáč na jednoho koně. Měl dvě kola, dvě oje a mezi ně se zapráhl kůň. Vzadu bylo rameno s řadou ocelových prutů, které se dalo podle potřeby zdvihnout. Uprostřed byla sedačka, na které seděl kočí a ovládal koně a páku na zdvihání a vytváření hromádek obilí.

Hrábě na pohrabky věnoval našemu muzeu pan František Hrňa z Buchlovic.

Feldflaška



Polní lahev, tj. čutora; odvozeno od německého Feld (pole ve vojenském smyslu slova) a Flasche (láhev). Výška láhve cca 20 cm, na těle nápis v kruhu E. V. AUSTRIA 1915.

Polní láhev do Muzea Podhradí Buchlovce daroval ing. Miloslav Hrdý.

S potěšením

Miloslav Hrdý

První bochník mladé hospodyně

Je tomu celá řádka roků, co se udál tento příběh, v malé vesničce na Kubatových Blatech. Dokazuje, jak velmi důležitým úkolem bylo pečení chleba.

Když se mladá děvčata přivdala do vesnice, byly panímámy velmi upjaté. O svatbě ji sice přivítaly, ale na hrátky k ní po svatbě žádná nepřišla. A v čem to vězelo? Čekaly, až bude péct první chléb, neb na její výstavu čekala celá vesnice. Byla to pro mladou hospodyně opravdová zkouška. „Copak chléb zadělat“, vypravovala mi usměvavá stařenka, „to jsem dovedla, ale upéci ho v peci, kterou jsem neznala, to bylo horší.“

Stará pařmáma mě měla velice ráda, ale zkoušku pečení chleba na mě nachystala. Když jsem se dozvěděla, že bude zapotřebí upéci chléb, ani mi nenapadlo, že ho budu péci sama. Pékávalo se na deset dní 14 bochníků. Stará pařmáma mi pomohla mouku připravit, ale najednou, jako by do ní něco vjelo, nedala jinak, než že musí navštívit dceru v sousední vesnici. Na chléb jsem večer zadělala, ba i mléka tajně přidala. Pařmáma toho dne nepřišla. Nepřišla ani druhý den ráno, aby mi poradila s pečením. Chodila jsem celá

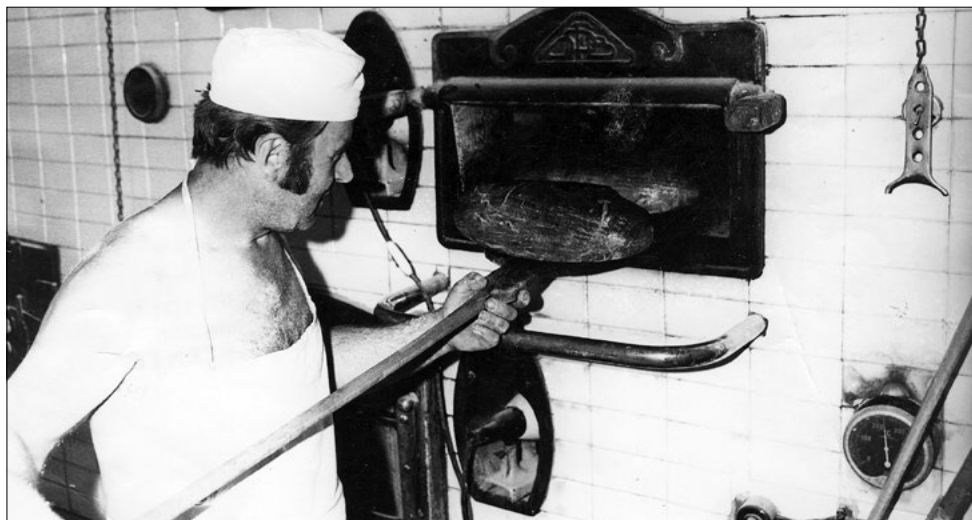
utrápená s myšlenkou, jak pec roztopím, aby všude dobře pekla.

Mužův otec, který se mnou toho dne zůstal doma, viděl, jaký mám strach, vyšel několi-krát za humna a díval se do dálky, jestli už panímáma nejde. Pantáta mnoho řečí se mnou nenadělal, a já myslila, že mě nemá v lásce, protože jsem tak velký přínos neměla, jaký očekával. Ale toho dne jsem poznala jeho dobré srdce. Pomohl mi nejen pec roztopit, dobře ji „zpetrachtoval“ (prohlédl) a radil, kam mám chléb vsadit a jak přesadit. Když jsem upečený chléb vyndala, srdce se naň smálo. Povedl se. Největší bochník chleba jsem poslala sousedkám na ochutnání, a protože byly spokojeny, ani skývu chleba mi nevrátily.

Toho dne k večeru vrátila se panímáma, a když uviděla na stole upečený chléb, řekla: „Dobře upečený chléb přináší do domu štěstí.“ A já pochopila, že zkouška pečení chleba dobře dopadla. Pantáta se také spokojeně usmíval, ale neprozradil, jak mi pomohl. (Vypravovala A. Černá)

Připravil

Miloslav Hrdý



Někdejší buchlovický pekař František Viktorin

Jubileum Zdeňka Kunerta

Při vyslovení jména ing. Zdeněk Kunert si jistě kdekdo z „odrostlejších“ v Buchlovicích vzpomene na našeho bývalého spoluobčana, dlouholetého ředitele Lesního závodu v Buchlovicích, který věnoval chřibským lesům a jejich zvěři převážnou část svého života – pracovního i soukromého.

Zdeněk Kunert se narodil v roce 1926 ve Vícově na Prostějovsku nedaleko Plumlova, kde byli jeho strýcové hraběcími lesníky, pod jejichž vedením získal již v útlém mládí lásku k lesu a k přírodě. Ihned po studiu lesnické fakulty VŠZ v Brně zahájil svou lesnickou praxi, při níž se dostal v roce 1960 do Buchlovic, kde až do roku 1988 vykonával funkci ředitele lesního závodu. Vedle svého náročného zaměstnání byl i předsedou někdejšího Poradního sboru jelení oblasti Chřiby-Žďánský les, soudním znalcem, dlouholetým mysliveckým lektorem a zkušebním komisařem. Zdeněk Kunert, zakladatel chovu jelení zvěře ve chřibských lesích a znalec vína, je i výborným fotografem a publicistou. Snad jen málokdo nezná jeho lovecké povídky publikované v časopisech Myslivost a Svět myslivosti a jeho soubory povídek a příběhů vyda-



Zdeněk Kunert na fotografii z roku 2006

Čerstvému devadesátníkovi při této vzácné příležitosti popřejme do dalších let života hodně štěstí a zdraví. A protože právě probíhá měsíc listopad, přinášíme působivé listopadové verše jubilanta, uveřejněné v jeho sbírce Myslivcův rok (2001).

Listopad

*Honců kroky vlhkou plískanicí,
štěkot psů a výstřely pušek
v podmračné krajině se tříští...
Vyráží zajíc tmavou oranicí
hledaje marně cestu příští
z dosahu zbraní.*

*Šelestivý šepot padajícího listí
s prvním sněhem splývá.
Dohasly ohýnky bramborových natí,
šlépěje lovců mlžný plášť skrývá,
jako příkrov starých hatí
ryby v potoce chrání.*

*A večer u ohně, konec lovu.
Nasloucháme
co ohni tlumené hlasy svěří.
Poslední pocta podzimu i zvěři.*



Starý jelen, foto Zdeněk Kunert

ných v knihách Za kloboukem zelený úlomek (1988), Lovy pod Buchlovem (1993) a V loveckém okouzlení (1998). Jako spoluautor se podílel i na knize Ze strání pod Buchlovem (2003). Za jeho publikační aktivitu mu Českomoravská myslivecká jednota udělila v roce 1993 Uměleckou cenu.

Zdeněk Kunert je dodnes velmi čilý a aktivní a na Buchlovce vzpomíná rád, neboť v č. p. 9 na náměstí dlouhé roky bydlel.

Připravil -bž-

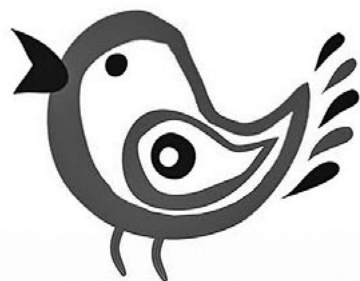


V měsíci říjnu 2016 oslavili svou zlatou svatbu – 50 let společného života – manželé Drahomíra a Jiří Kutálkovi. K upřímnému blahopřání se přidávají i členové redakční rady Buchlovského zpravodaje, kteří manželům přejí hodně zdraví a štěstí a další spokojená léta společného života. (foto -bž-)



FOLKLORNÍ STUDIO BUCHLOVICE
MILADA BÍMKOVÁ

PÍSNĚ A TANCE Z BUCHLOVIC



s doprovodným CD

JUBILANTI V LISTOPADU 2016

- 75 let** Ludmila Rašticová
Věra Havlenová (Domov pro seniory Buchlovice)
- 80 let** Marie Jarošová
- 85 let** Marie Hubáčková
Ludmila Svobodová (Domov pro seniory Buchlovice)
- 90 let** Marie Malíková (Domov pro seniory Buchlovice)
Marie Skýpalová (Domov pro seniory Buchlovice)
Zdenka Knotová

NOVINKA

DÁREK PRO VŠECHNY GENERACE

**DÍKY DOPROVODNÉMU CD
SE MOHOU PÍSNĚ SNADNO NAUČIT
DĚTI, HODAŘI I SENIOŘI !!!
INTERPRETY JSOU SÓLISTÉ A SBORY
FOLKLORNÍHO STUDIA BUCHLOVICE
A CM RUBÁŠ.**

OBSAH CD:

I. PÍSNĚ Z BUCHLOVIC A O BUCHLOVICÍCH

1. Aťh, Bole s námi
2. Aťh, s námi
3. Bý, uť Buchlova věn věn
4. Běh se v páteř mómědne
5. Býh, jě s námi
6. Býh, jě s námi
7. Býh, jě s námi
8. Býh, jě s námi
9. Býh, jě s námi
10. Býh, jě s námi
11. Býh, jě s námi
12. Býh, jě s námi
13. Býh, jě s námi
14. Býh, jě s námi
15. Býh, jě s námi

II. PÍSNĚ HODOVÉ A V BUCHLOVICÍCH ZDOMÁCNĚ

16. Cíť, Bole s námi
17. Cíť, Bole s námi
18. Cíť, Bole s námi
19. Cíť, Bole s námi
20. Cíť, Bole s námi
21. Cíť, Bole s námi
22. Cíť, Bole s námi
23. Cíť, Bole s námi
24. Cíť, Bole s námi
25. Cíť, Bole s námi
26. Cíť, Bole s námi
27. Cíť, Bole s námi
28. Cíť, Bole s námi
29. Cíť, Bole s námi

III. PÍSNĚ K TANCŮM Z BUCHLOVIC

30. Cíť, Bole s námi
31. Cíť, Bole s námi
32. Cíť, Bole s námi
33. Cíť, Bole s námi
34. Cíť, Bole s námi
35. Cíť, Bole s námi
36. Cíť, Bole s námi
37. Cíť, Bole s námi
38. Cíť, Bole s námi
39. Cíť, Bole s námi





Fotografiemi na této straně se vracíme k článku uvnitř tohoto čísla zpravodaje o letošních opravách tří pamětihodností na buchlovickém katastru. Obrázky přibližují rekonstrukci mariánského sloupu na náměstí v měsících srpnu a září kameníkem Petrem Blahou. (red.)





Listopadový večer v Buchlovicích (foto Martin Žižlavský)



BUCHLOVSKÝ ZPRAVODAJ

(periodický tisk územního samosprávného celku)

Vydává městys Buchlovice, IČ 00290866, tel.: 572 595 120. Vychází měsíčně,
řídí redakční rada, výkonní redaktoři Mgr. Pavla Večeřová, Mgr. Vlastimil Kořínek
a Bořek Žižlavský. 350 výtisků. Cena 16 Kč

Registrační číslo MK ČR E 13102

Redakční rada si vyhrazuje právo upravovat příspěvky.

Sazba Vít Kučera, tisk HUDEC print, s. r. o., Buchlovice